Rok XV. Lubliniec, dnia 5 listopada 1938 r. Nr. 44.

TYGODNIK POWIATOWY

NA POWIAT LUBLINIECKI

„Tygodnik Powiatowy" wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 60 g za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. 81)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SKARBU

z dnia 27 września 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 14 ust. (6) lit. c), art. 18 ust. (1) i art. 25 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Komunikacji i Skarbu z dnia 12 maja 1933 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 397) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy, ustanowione ustawą z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), nazywaną w dalszym ciągu „ustawą", będą obliczane, pobierane, kontrolowane i ściągane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszym.";

2) § 2. otrzymuje brzmienie:

„§ 2. (1) Opłatom (art. 6 i 7 ustawy) podlegają pojazdy mechaniczne za czas od początku miesiąca, w którym pojazd został dopuszczony do ruchu przez wydanie tablic ze znakami rejestracyjnymi do końca miesiąca, w którym pojazd został wycofany z ruchu przez zwrócenie tablic ze znakami rejestracyjnymi. Jeżeli osoba, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany, nie może zwrócić znaków rejestracyjnych, wycofanie pojazdu z ruchu przez tę osobę może być dokonane przez złożenie właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej deklaracji o wycofaniu pojazdu z ruchu. W tym przypadku należy uzasadnić niemożność zwrócenia znaków rejestracyjnych.

(2) Pojazdy mechaniczne instytucyj i zakładów użyteczności publicznej (art. 11 pkt. 4) ustawy) są wolne od opłaty, jeżeli ich niezbędność do działalności tych instytucyj lub zakładów, zostanie stwierdzona przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

(3) Pojazdy mechaniczne własne drogowego personelu technicznego (art. 11 pkt 5) ustawy) są wolne od opłaty, jeżeli przełożona władza służbowa posiadacza pojazdu zaświadczy, że są one używane do objazdów służbowych. Do drogowego personelu technicznego w rozumieniu art. 11 pkt 5) ustawy zalicza się również niższą służbę drogową oraz funkcjonariuszów państwowych, którym zlecono nadzór nad ruchem drogowym.

(4) Pojazdy mechaniczne, wywiezione za granicę na podstawie międzynarodowego świadectwa samochodowego, uważa się za wycofane z ruchu.";

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. (1) Za podstawę do obliczania opłat od wagi własnej pojazdów mechanicznych (art. 6 ustawy) przyjmuje się ciężar pojazdu mechanicznego według katalogu fabrycznego. W razie wątpliwości wojewódzka władza administracji ogólnej może zażądać sprawdzenia podanego ciężaru pojazdu.

(2) Pojazdy mechaniczne używane do zarobkowego przewozu osób na obszarze jednej gminy, a tylko częściowo poza jej obszarem, podlegają opłacie ustanowionej w art. 7 ust. (2) pkt 1) lit. b) ustawy tylko za odcinek drogi, położony poza obszarem gminy.

(2) Za podstawę do ustalenia dziennego przebiegu pojazdu mechanicznego (art. 7 ust. (2) pkt 1) lit. b) ustawy) należy przyjmować, według zatwierdzonego rozkładu jazdy, ilość dni kursowania pojazdu mechanicznego oraz ilość kilometrów, jaką pojazd przebywa dziennie.

(4) Ilość miejsc dla obsługi pojazdu mechanicznego, używanego do zarobkowego przewozu osób, nie może przekraczać dwóch.";

4) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przy zmianie osoby, na którą pojazd jest zarejestrowany, nowej osobie oblicza się opłaty od początku następnego miesiąca po miesiącu, w którym nastąpiło przerejestrowanie.";

5) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. (1) Opłaty (art. 6 i 7 ustawy) uiszcza osoba, na którą pojazd jest zarejestrowany.

[2] Opłaty uiszcza się na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O., od pojazdów mechanicznych przeznaczonych do zarobkowych przewozów — miesięcznie, a od pojazdów mechanicznych niezarobkowych — kwartalnie, z góry, w pierwszym dniu miesiąca względnie kwartału, za który opłata przypada. Pierwszą opłatę uiszcza się przy rejestracji pojazdu mechanicznego i dopiero po zapłaceniu jej mogą być wydane tablice ze znakami rejestracyjnymi. W razie niezapłacenia w terminie dalszych opłat na Państwowy Fundusz Drogowy dowód rejestracyjny traci ważność i właściwa władza administracji ogólnej zarządzi odebranie tablic ze znakami rejestracyjnymi.

[3] Od nie uiszczonych w terminie opłat pobiera się odsetki za zwłokę od dnia następnego po upływie terminu płatności.

[4] Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczenie opłat od pojazdów mechanicznych zarobkowych, używanych doraźnie [art. 7 ust. [2] pkt 2] lit. b] ustawy) za każdy dzień przewozu według dziennych stawek, wynoszących:

1] od pojazdu mechanicznego, posiadającego 8—14 miejsc dla podróżnych — 6 zł,

2] od pojazdu mechanicznego, posiadającego 15 — 19 miejsc dla podróżnych — 8 zł,

3) od pojazdu mechanicznego, posiadającego 20 — 24 miejsc dla podróżnych — 10 zł,

4] od pojazdu mechanicznego, posiadającego 25 — 29 miejsc dla podróżnych — 12 zł,

5] od pojazdu mechanicznego, posiadającego 30 i więcej miejsc dla podróżnych — 14 zł.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczenie opłat za kursy doraźne według ilości faktycznie przejechanych kilometrów, licząc w stosunku rocznym 0,50 zł, a na drogach gruntowych 0,30 zł — za każdy kilometr dziennego przebiegu od każdego miejsca w pojeździe, przeznaczonego dla podróżnego.";

6] § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. [1] Obliczenie, ewidencję i pobór opłat od pojazdów mechanicznych [art. 6 i 7 ustawy] przeprowadza wojewódzka władza administracji ogólnej.

[2] Opłaty od pojazdów mechanicznych [art. 6 i 7 ustawy] oblicza się jednorazowo za cały rok budżetowy tj. od 1 kwietnia do 31 marca, względnie od początku miesiąca, w którym powstał obowiązek płacenia [§ 2 ust. 1]] do końca danego roku budżetowego.

(3) Wysokość należnych opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) odnotuje urząd wojewódzki w karcie kontroli opłat, która powinna być okazywana organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) W razie zmiany osoby, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany oraz przy ponownym zgłoszeniu do rejestracji pojazdu mechanicznego, wycofanego z ruchu, przerejestrowanie względnie ponowne zarejestrowanie może nastąpić dopiero po uregulowaniu zaległych i bieżących opłat, należnych od pojazdu.

(5) Płatnikom, którzy uiszczą opłaty od pojazdów mechanicznych, określone art. 6 i 7 ustawy, za cały rok z góry, udziela się ulgi w wysokości 10%.";

7) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. [1] Dzienne stawki opłat, określonych w art. 9 ustawy, wynoszą:

1] od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 6 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 5 zł i za każdy następny dzień — 1 zł;

2] od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 25 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 25 zł i za każdy następny dzień — 10 zł;

3] od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających ponad 25 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni — 50 zł i za każdy następny dzień — 15 zł;

4] od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów o ciężarze własnym:

a] do 2.000 kg — za pierwsze 3 dni — 10 zł i 2 zł za każdy następny dzień,

b] do 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 20 zł i 5 zł za każdy następny dzień,

c] ponad 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 40 zł i 10 zł za każdy następny dzień;

5] od motocykla bez przyczepki — za pierwsze 3 dni — 1,50 zł i 40 gr za każdy następny dzień, — od motocykla z przyczepką — za pierwsze 3 dni — 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień;

6] od pojazdów konnych ciężarowych — za pierwsze 3 dni 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień.

[2] Przyczepki pojazdów mechanicznych podlegają opłatom, określonym w ust. (1] pkt 1) — 4) w zależności od ilości miejsc lub ciężaru własnego. Opłatom tym nie podlegają przyczepki do pojazdów mechanicznych osobowych turystycznych, posiadających do 6 miejsc dla podróżnych, jeżeli służą do przewozu bagażu podróżnych.

[3] Nie pobiera się opłat od pojazdów mechanicznych ani od przyczepek pojazdów mechanicznych straży ogniowej i ambulansów sanitarnych, wprowadzonych na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej, w celu niesienia pomocy.

(4| Zarejestrowanie pojazdu mechanicznego, wprowadzonego na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej, może nastąpić po uiszczeniu nie opłaconej przy wjeździe opłaty za czas pobytu.

(5] Rozpoczęty dzień liczy się za cały.„;

8) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. [1) Przy wjeździe uiszcza się opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 9 ustawy) za okres najmniej 3 dni, przy wyjeździe zaś — za każdy nie opłacony przy wjeździe dzień pobytu. Urząd celny może zezwolić na pobieranie całkowitych opłat za czasowy pobyt przy wyjeździe. W karcie kontroli opłat, która powinna być wydawana zawsze przy wjeździe, należy w tym przypadku uczynić w widoczny sposób uwagę, że opłata nie została pobrana i że należy ją pobrać przy wyjeździe.

[2) Obliczanie i pobór opłat uskuteczniają organy, upoważnione do wykonywania odprawy celnej i kontroli skarbowej. W punktach przejściowych granicy polsko-gdańskiej, nie posiadających tych organów, obliczanie i pobór opłat może być powierzone innym organom państwowym.

(3) Organ, pobierający przy wjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kartę kontroli opłat, która jest dowodem uiszczenia opłaty i w okresie swej ważności zwalnia od opłaty przy ponownym przekraczaniu granicy. Kartę tę należy okazywać organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) Organ, pobierający przy wyjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kwit na uiszczoną opłatę.

[5] Karta kontroli opłat, wydana na okres pierwszych 3 dni przy wjeździe pojazdów mechanicznych, używanych w celach turystycznych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, może służyć i w ciągu 3 dni, nie następujących po sobie, pod warunkiem jednak, że pierwszy wjazd i następne będą miały miejsce w niedzielę lub dni świąteczne, oraz że ostatni wyjazd nastąpi przed upływem dwóch miesięcy od pierwszego wjazdu. Na karcie kontroli opłat, wydanej na okres 3 dni, a ważnej w ciągu 2 miesięcy, organ pobierający opłatę za czasowy pobyt, odnotuje na odwrocie karty dzień pierwszego wyjazdu oraz dni następnych wjazdów i wyjazdów.

(6) Przekazywanie Państwowemu Funduszowi Drogowemu opłat, pobieranych przez organy, wymienione w ust. (2) odbywa się w trybie, określonym w § 17.";

9) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. (1) Opłatom (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy podlegają pojazdy konne za czas od dnia potwierdzenia przez właściwą władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozu, stosownie do przepisów prawa przemysłowego, do dnia przyjęcia przez tę władzę zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania przewozów.

(2) Za doraźne przewozy, w rozumieniu art. 7 ust. (2) pkt 3) ustawy, należy uważać przewozy, które nie podlegają zgłoszeniu u władzy przemysłowej, stosownie do przepisów prawa przemysłowego. Takie przewozy nie podlegają również opłatom, określonym w art. 8 ustawy.

(3) Nośność pojazdu konnego (art. 8 ust. (2) ustawy) oblicza się według sumy szerokości obręczy wszystkich kół, przyjmując że nośność do 28 cm tej szerokości wynosi 2.000 kg i że z każdym dalszym centymetrem szerokości obręczy nośność zwiększa się o 100 kg. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego przyjmuje się odpowiednio, że nośność do 28 cm sumy szerokości obręczy wynosi 1.000 kg i na każdy dalszy centymetr tej szerokości zwiększa się o 50 kg.

(4) Przy obręczach gumowych pełnych normy nośności pojazdu, podane w poprzednim ustępie, obniża się o 25%.

(5) Nośność pojazdu konnego (art. 8 ust. (2) ustawy) na obręczach gumowych dętych oblicza się według sumy szerokości śladu wszystkich kół normalnie naładowanego pojazdu, przyjmując na jeden cm tej szerokości 30 kg nośności, a w województwach: wileńskim, nowogródzkim, poleskim i wołyńskim 15 kg.

(6) Jeżeli pojazd jest przeznaczony do jednoczesnego przewozu osób i towarów to do opłat za miejsca (art. 7 ust. (2) pkt 3) ustawy) dolicza się opłatę od nośności, zmniejszoną o ciężar pasażerów, przyjmując na każdego pasażera łącznie z bagażem po 100 kg.

(7) Pojazdy konne biegnące po szynach nie podlegają opłatom z art. 7 i 8 ustawy.";

10) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. (1) Opłaty (art. 7 ust. (2) pkt 3) i art. 8 ustawy) uiszcza osoba, ustalona w potwierdzeniu władzy przemysłowej o zgłoszeniu wykonywania przewozów.

(2) Opłaty wymierza się jednorazowo za cały rok budżetowy [od 1 kwietnia do 31 marca] względnie od dnia potwierdzenia przez władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozów do końca danego roku budżetowego, a uiszcza się je na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O. miesięcznie z góry.

[3] Od nie uiszczonych w terminie opłat pobiera się odsetki za zwłokę od dnia następnego po upływie terminu płatności.";

11] § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. [1] Wymiar, ewidencję i pobór opłat [art. 7 ust. [2] pkt 3] i art. 8 ustawy], uskuteczniają w gminach miejskich wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — zarządy tych gmin, w innych gminach miejskich oraz w gminach wiejskich — właściwe wydziały powiatowe, na podstawie prowadzonych w tym celu ksiąg bierczych. Czynności te może wydział powiatowy przekazać gminie.

[2] Wysokość należnych opłat od pojazdów konnych (art. 7 ust. [2] pkt 3] i art. 8 ustawy] odnotuje władza wymiarowa w karcie kontroli opłat, która powinna być okazywana organom kontrolującym na ich żądanie.

[3] Władze przemysłowe pierwszej instancji obowiązane są przesyłać właściwym władzom wymiarowym, w ciągu pierwszych 10 dni każdego kwartału, wykazy osób, które w poprzednim kwartale otrzymały potwierdzenie zgłoszenia o wykonywaniu przewozów lub potwierdzenie o zaprzestaniu wykonywania przewozów pojazdami konnymi, podlegającymi opłacie.

[4] Osoby, wykonywające zarobkowy przewóz osób lub towarów pojazdami konnymi, obowiązane są na żądanie organów, wymienionych w ust. [1], składać w terminach, przez te organa określonych, deklaracje, zawierające dane potrzebne do wymiaru opłaty.";

12] § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. [1] Opłaty drogowe od spirytusu etylowego, przeznaczonego do napędu pojazdów mechanicznych uiszczają:

a] w razie, gdy spirytus ten jest wypuszczony do obrotu w postaci mieszanek napędowych przez

zakłady produkujące te mieszanki — zakłady produkcji mieszanek, przy czym uiszczenie opłaty drogowej powinno nastąpić przed wprowadzeniem mieszanki do obrotu;

b] w razie sprzedaży przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego tego spirytusu innym odbiorcom, aniżeli wymienionym pod lit. a], opłatę drogową obowiązany jest wpłacić odbiorca na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed pobraniem spirytusu;

c] w razie zwalniania spirytusu przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego opłatę uiszczają przedsiębiorcy gorzelni w drodze wpłacania odpowiedniej kwoty na konto czekowe Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed dokonaniem skażenia tego spirytusu

[2] Przepisy ust. [1] nie dotyczą spirytusu, zwolnionego od opłaty drogowej, przeznaczonego do poruszania silników w rolnictwie, z wyjątkiem spirytusu, przeznaczonego do napędu pojazdów mechanicznych, służących do lokomocji [samochody, motocykle itp.]. Spirytus, przeznaczony po poruszania silników w rolnictwie, z wyjątkiem pojazdów mechanicznych, służących do lokomocji [samochody, motocykle itp.], może być sprzedawany lub zwalniany, bez opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy wyłącznie na podstawie zaświadczeń kontroli skarbowej stwierdzających ilość posiadanych silników [traktorów itp.] będących w użytkowaniu danego gospodarstwa rolnego oraz przybliżone zapotrzebowanie materiałów pędnych. Zaświadczenia te wydaje się z ważnością na jeden rok kalendarzowy, przy czym uprawniają one do sprzedaży materiału pędnego w ilości nie wyższej niż oznaczona w zaświadczeniu.

[3] Wymiar, pobór, ściąganie, kredytowanie, odpisy z powodu nieściągalności oraz kontrolę poboru opłat drogowych od zakładów, wymienionych w ust. (1] lit. a] uskuteczniają władze skarbowe, zgodnie z przepisami § 14 ust. [3]; władze te przeprowadzają także kontrolę poboru opłat drogowych uiszczanych przez odbiorców, wymienionych w ust. [1) lit. b] i c).";

13] § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Wpływy z dodatku drogowego [art. 14 ustawy], z opłat od materiałów pędnych (art. 15 ustawy) i z opłat od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt spoza obszaru Rzeczypospolitej Polskiej (art. 9 ustawy], zarachowują organa skarbowe oraz celne w sposób wskazany w przepisach (instrukcjach) rachunkowo-kasowych, wydanych dla tych organów.";

14) w § 18 liczbę „810⁰" zmienia się na „790⁰";

15) w § 19 w ust. (1) wyrazy „rachunek czekowy" zmienia się na „konto czekowe";

16) w § 20 dodaje się pkt 5):

„5) wystawiać na przesyłki materiałów, o których mowa w niniejszym paragrafie, przeznaczone na wywóz za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, świadectwa przewozowe według wzoru, określonego w § 21 ust. (1) i zgłaszać wywóz tych przesyłek z wytwórni zarządowi gminy lub wydziałowi powiatowemu celem wysłania w sposób stosowany przy przesyłaniu artykułów podatkowych pod węzłem podatku.";

17) w § 27 w ust. (1) wyrazy „rachunek czekowy" zmienia się na „konto czekowe"; w ust. [2] skreśla sie zdanie: „ściągania opłat dokonuje zarząd gminy";

18) § 28 otrzymuje brzmienie:

„§ 28. [1) Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat, określonych w art. 6, 7, 8, 15 [z wyjątkiem opłaty od spirytusu etylowego — § 16) i art. 16 ustawy — mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), przy czym w przypadkach gdy wymiar w myśl rozporządzenia niniejszego uskutecznia zarząd gminy m. st. Warszawy, odwołanie rozstrzyga Komisariat Rządu na m. st. Warszawę. Komisariat Rządu na m. st. Warszawę sprawuje w tych przypadkach kontrolę wymiaru i poboru opłat.

(2] Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat określonych w art. 9 ustawy mają odpowiednio zastosowanie przepisy celne.

(3) W postępowaniu egzekucyjnym organa, powołane do wymiaru i poboru opłat oraz podatku drogowego zastępują Państwowy Fundusz Drogowy, jako wierzyciela, przy czym koszty, jakie w postępowaniu tym ponosi wierzyciel, obciążają Państwowy Fundusz Drogowy.

(4) Ściągnięte opłaty powinny być wpłacone Państwowemu Funduszowi Drogowemu na konto czekowe P. K. O. do dni 15.".

§ 2. Płatnikom, którzy w okresie od 1 kwietnia 1933 r. do 31 marca 1938 r. wpłacili kwotę w wysokości należnych za ten okres opłat z art. 6 i 7 ustawy, nie należy liczyć odsetek za zwłokę z powodu nieterminowego dokonywania wpłat w tym okresie, jeżeli odsetki nie były pobrane. Umarza się niższej służbie drogowej zaległe opłaty na państwowy Fundusz Drogowy.

§ 3. Dla pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, za podstawę do obliczania opłat od wagi własnej, pobieranych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), przyjmuje się ciężar pojazdu mechanicznego, w stanie gotowym do drogi, według obowiązujących przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych oraz o ruchu autobusów na drogach publicznych, przy czym pojazdy mechaniczne osobowe, posiadające do 6 miejsc dla podróżnych oraz pojazdy mechaniczne ciężarowe powinny mieć przynajmniej jedno koło zapasowe z ogumieniem.

§ 4. Rozprządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: Ulrych
Minister Skarbu: E. Kwiatkowski

Za długi mej żony Elżbiety Wolnej z d. Bula z Kalet, nie żyjącej zemną wspólności małżeńskiej nie odpowiadam.

Kalety, dnia 31 października 1938 r.

(—) Jan Wolny.